

стимулювання суб'єктів господарювання здійснювати інвестиції у розвиток соціально-економічної сфери за рахунок власних коштів і залучати стороннє фінансування.

Загалом кількість інструментів формування та реалізації інвестиційної політики держави досить обмежена. Кожен з них виявляється ефективним лише у конкретній ситуації та не завжди спрацьовує в тих чи інших умовах. В такому випадку слід використовувати зарубіжний досвід державної інвестиційної політики, який вказує на існування моделей, що об'єднують декілька інструментів. Перша модель – американська – базується на застосуванні податкових стимулів для приватних інвестицій та орієнтована на реалізацію принципів економічної свободи й економічного лібералізму. Друга модель – японська – ґрунтується на державному фінансуванні проектів приватних інвесторів. Третя модель – тайванська – передбачає координацію і створення механізмів для узгодження рішень держави та приватних інвесторів в процесі реалізації експортно орієнтованих інвестиційних проектів [2, с.97].

Досвід країн з розвинутою ринковою економікою свідчить, що в умовах реформування економіки та в кризових ситуаціях роль інвестиційної політики держави зростає, а в умовах стабільності і поживлення – знижується.

Завдання і методи реалізації інвестиційної політики держави змінюються в залежності від фази економічного розвитку [3, с.120].

– у фазі кризи та депресії, коли переважає стратегія виживання, мета інвестиційної політики держави – збереження, підтримка та зміцнення найбільш життєздатної й перспективної частини основного капіталу, придатної для виробництва конкурентоспроможної продукції;

– у фазах поживлення та підйому переважає стратегія прориву, приходять час інвестиційного буму, і завдання інвестиційної політики держави

полягає у своєчасному та комплексному здійсненні інвестицій й інновацій, що сприяють розширенню освоєних ринкових позицій і завоювання нових;

– у фазі зрілості (стабільного розвитку) державна підтримка мінімальна, інновації та інвестиції реалізуються звичайним ринковим шляхом.

На наш погляд, в сучасних умовах основними завданнями інвестиційної політики України повинні стати: оновлення та розвиток законодавчої та нормативної бази інвестиційної діяльності, приведення її у відповідність з міжнародними стандартами; розвиток системи самофінансування підприємств; раціональне і ефективне розміщення державних інвестиційних ресурсів на конкурсній і поворотній основі; збереження провідної ролі держави у фінансуванні соціальної сфери, інфраструктури, екологічних програм; проведення інституційних перетворень за допомогою: розвитку вторинного фондового ринку, створення мережі спеціалізованих банків і небанківських фінансових установ з метою трансформації приватних заощаджень в інвестиції; залучення іноземного капіталу переважно у вигляді прямих інвестицій.

Таким чином, інвестиційна політика України повинна здійснюватися, виходячи з необхідності вирішення двох взаємопов'язаних і взаємозабезпечуючих завдань: перше – створення макроекономічних, нормативно-правових, організаційних та інших умов для стимулювання суб'єктів господарювання всіх форм власності до постійного накопичення та ефективного використання капіталу; друге – максимальна мобілізація внутрішніх накопичень, залучення коштів населення, заохочення іноземних інвестицій для вирішення завдань реструктуризації економіки, науково-технічного прогресу, прискореного соціально-економічного розвитку країни.

Література

1. Головачанская Е. Э. Государственная инвестиционная политика в аспекте ее социально-экономической направленности: монография / Е. Э. Головачанская, Н. А. Водопьянова. – Волгоград : Волг. гос. пед. ун-т; Волг. науч. изд-во, 2010. – 180 с.
2. Руденко В. В. Зарубіжний досвід формування та реалізації інвестиційної політики держави / В. В. Руденко // Облік і фінанси. – 2014. – №1. – С. 96-102.
3. Бурмирова Т. В. Формирования инвестиционной политики на разных уровнях управления / О. В. Тетерина // Белорусский экономический журнал. – 2006. – №1. – С. 117-128.

УДК 336.1

ФІНАНСУВАННЯ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ

Іванова К. – ст. 2 курсу, гр. ФК_{вн}-21

Науковий керівник – викладач Лозінська К.В.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Теперішню ситуацію в дошкільній освіті України можна визначити як стадію між старою системою цінностей, установок, звичок і новою, що лише створюється, і спрямовується на забезпечення оптимальних умов виховання і навчання особистості, яка розвивається. XXI століття висуває нові вимоги до цілей, завдань, структури та змісту

дошкільної освіти України. Це пояснюється глобалізаційними процесами, зміною світоглядної позиції та ціннісних орієнтацій, прагненням нашої країни інтегруватися до європейського простору.

Модернізація змісту дошкільної освіти України вимагає визначення чітких методологічних засад, що враховують сучасні світові та європейські

тенденції розвитку дошкільної освіти і водночас ґрунтуються на національних надбаннях, вітчизняній культурі. Завдання охорони життя і збереження здоров'я дітей, їх розвитку повинні стати пріоритетними [2].

Згідно статті 61 Закону України "Про освіту" фінансування державних навчальних закладів та установ, організацій, підприємств системи освіти здійснюється за рахунок коштів відповідних бюджетів, коштів галузей народного господарства, державних підприємств і організацій, а також додаткових джерел фінансування.

Держава повинна забезпечувати бюджетні асигнування на освіту в розмірі не меншому десяти відсотків національного доходу, а також валютні асигнування на основну діяльність. Кошти закладів і установ освіти та науки, які повністю або частково фінансуються з бюджету, одержані від здійснення або на здійснення діяльності, передбаченої їх статутними документами, не вважаються прибутком і не оподатковуються [4].

Система освіти в нашій країні є єдиним комплексом послідовно пов'язаних між собою ланок виховання і навчання: дошкільне виховання, загальна середня освіта, позашкільне виховання, професійно-технічне навчання, середня спеціальна і вища освіта. При збереженні орієнтації в основному на державне фінансування освітнім закладам надано широкі права для того, щоб вони самостійно заробляли гроші на своє утримання, вишукуючи і використовуючи альтернативні, позабюджетні кошти.

В сучасних ринкових умовах зростає обсяг позабюджетних коштів, що спрямовуються на розвиток освіти.

Додатковими джерелами фінансування освіти є такі:

1. кошти, одержані за навчання, підготовку, підвищення кваліфікації та перепідготовку кадрів відповідно до укладених договорів;
2. плата за надання додаткових освітніх послуг;
3. кошти, одержані за науково-дослідні роботи (послуги) та інші роботи, виконані навчальним закладом на замовлення

підприємств, установ, організацій та громадян;

4. доходи від реалізації продукції навчально-виробничих майстерень, підприємств, цехів і господарств, від надання в оренду приміщень, споруд, обладнання;
5. дотації з місцевих бюджетів;
6. кредити і позички банків, дивіденди від цінних паперів та доходи від розміщення на депозитних вкладах тимчасово вільних позабюджетних коштів;
7. валютні надходження;
8. добровільні грошові внески, матеріальні цінності, одержані від підприємств, установ, організацій, окремих громадян;
9. інші кошти.

У разі одержання коштів з інших джерел бюджетні асигнування навчально-виховних закладів, установ та заходів системи освіти не зменшуються. Бюджетні асигнування на освіту та позабюджетні кошти не підлягають вилученню.

Розв'язанню проблем пов'язаних із забезпечення права дітей на здобуття дітьми дошкільної освіти може сприяти забезпечення наступних умов:

- розширення мережі дошкільних навчальних закладів різних типів і форм власності шляхом побудови нових, відкриття нових закладів у пристосованих приміщеннях, реорганізації загальноосвітніх навчальних закладів у навчально-виховні комплекси, повернення у систему дошкільної освіти тих закладів, які раніше були знято з державного реєстру;

- розширення мережі груп у дошкільних навчальних закладах шляхом використання приміщень за прямим призначенням (відселення орендарів тощо);

- передачі відомчих дошкільних навчальних закладів до комунальної власності;

- розширення служби соціально-педагогічного патронату;

- запровадження різнотривалого режиму роботи закладів з урахуванням освітніх запитів населення [5].

Література

1. Закон України «Про дошкільну освіту» (Із змінами, внесеними згідно із Законом № 911-VIII від 24.12.2015)
2. Закон України «Про освіту» (Із змінами, внесеними згідно із Законом № 940-VIII від 26.01.2016)
3. «Фінансування видатків на утримання закладів дошкільної освіти та закладів культури: зміни – 2015!» – [Електронне джерело] – <https://buhgalter.com.ua/news/byudzhetniy-proces/finansuvannya-vidatkiv-na-utrimannya-zakladiv-doshkilnoyi-osviti-ta-zakladiv-kulturi-zmini-2015/> –
4. Кононенко Ю. Г. : «Щодо порядку фінансування дошкільних навчальних закладів» [Електронне джерело] – http://www.cct.com.ua/2015/14.12.2015_2_4-13-2600-15.htm
5. Бучковська Я. Планування видатків на дошкільну освіту / Я. Бучковська // Проблемні аспекти функціонування фінансової системи України в умовах дестабілізаційних економічних процесів» [Електроннеджерело]: <http://www.stelmaschuk.info/archive....29.html>

УДК 336.71

СКЛАДОВІ БЕЗПЕКИ БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Львівська Н. – ст. 5 курсу, гр. ФУПО_{звнм}-11
Науковий керівник – к.е.н., доцент Штефан Л.Б.
Вінницький навчально-науковий інститут економіки